

Scenariusz zajęć dydaktycznych

Opracowanie Jolanta Lelonkiewicz 19.05.2020

Grupa przedszkolna – zróżnicowana 5-6 latki

Temat: Dlaczego potrzebna jest barwa ochronna- żabka.

Cele ogólne:

- zapoznanie ze sposobem przystosowania się zwierząt do życia w danym otoczeniu;
- rozwijanie sprawności manualnej;
- ćwiczenia w liczeniu w zakresie 10;
- rozwijanie mowy, myślenia;
- ćwiczenia motoryki małej.

Cele operacyjne:

Dziecko:

- wyjaśnia znaczenie barwy ochronnej dla zwierząt;
- maluje obrazek żabki;
- umie przeliczać w zakresie 10;
- ćwiczy aparat artykulacyjny.

Środki dydaktyczne: opowiadanie H. Bechlerowej „O żabkach w czerwonych czapkach”, wiersz

M. Dynowskiej „Żaby”, ilustracje żab: źródła -

http://edukacja.barycz.pl/zasoby/?p=100&id_z=696 ,

<https://www.fantom-fw.pl/produkt/zaba-dalmatynska/> ,

<https://www.ekologia.pl/srodowisko/przyroda/zaba-moczarowa-opis-wystepowanie-i-zdjecia-plaz-zaba-moczarowa-ciekawostki,24419.html> (data udostępnienia 19.05.20), kolorowanka

żaba <http://www.kolorowanki.ugu.pl/wp-content/uploads/zwierzeta-kolorowanki-zaby-4.gif>

(data udostępnienia 19.05.20), karty pracy:

<https://pl.pinterest.com/pin/341358846732669687/> (data udostępnienia 9.05.20) ,

<https://pl.pinterest.com/pin/5911043238764847/> (data udostępnienia 19.05.2020),

farby plakatowe, pędzle,

Przebieg zajęć:

1. Słuchanie opowiadania H. Bechlerowej „O żabkach w czerwonych czapkach”.

Mieszkały dwie żabki w Zielonej Dolinie: Rechota i Zielona Łapka. Zielona Łapka rozglądała się złotymi oczami wokół, patrzyła na zieloną trawę, na zielonkawą wodę, na swój zielony płaszczyk.

– Brzydki jest ten mój płaszczyk! Nie chcę takiego!

– Brzydki! Dlaczego? – dziwiła się Rechota.

– Popatrz: zielona trawa, zielony tatarak, zielona woda. I mój płaszczyk zielony. I twój!

I nazywam się Zielona Łapka! I wszystko takie zielone... Ach, jak nudno!

– A biedronki mają czerwone sukienki... I czarne kropki na sukienkach... – mówiła Rechota.

– Może zaprosimy biedronki? Będzie nam wesoło!

Zielona Łapka klasnęła z uciechy.

– Już wiem! Wywiesimy takie zaproszenie:

Kto ma kolor czerwony,

jest dziś pięknie proszony.

Niech przyjdzie, niech przyleci,

kto ma czerwony berecik,

czerwony płaszczyk, czerwony krawat –

będzie wesoła zabawa!

Zapraszają z ukłonem –

wszystkie żabki zielone.

To zaproszenie wywiesiły żabki na starej wierzbie. Nie upłynęła godzina – przyleciała pliszka.

Przeczytała, machnęła ogonkiem: – To nie dla mnie! Nie mam czerwonej czapeczki!

Przyleciały wróble, przeczytały, poskakały tu i tam. – To nie dla nas! Nie nosimy czerwonych

kapeluszy! Przyleciały dwa dzięcioły. Czytały, wodziły dziobem po literach, potem przejrzały się w wodzie.

– Mamy czerwone czapeczki z piórek. To nas zapraszają. Przyjdziemy na bal!

Przyczłapała pod wierzbę duża, stara żaba. Długo czytała, co żabki napisały. Pokiwała głową:

– Po co wam goście?

– Jak to po co? – oburzyły się żabki! – Będzie wesoło!

– Oj, żeby z tego biedy jakiej nie było! – gderała stara żaba.

Ale żabki nie słuchały jej narzekania. Nie miały czasu. Bo oto usłyszały: – Puk, puk, puk!

To pierwsi goście: dzięcioły. Zapukały w drzewo, tak jak goście pukają do drzwi.

– Witajcie, witajcie! – zawołały żabki.

Dzięcioły w ukłonie nisko schyliły głowy. A żabki mogły wtedy dobrze zobaczyć ich ładne bereciki z czerwonych piórek.

– Jak się macie, biedroneczki? – witały żabki nowych gości.

– O, i maczki idą!

A za makami! Jakież piękne kapelusze! To z głębi lasu przyszyły muchomory. Takich kapeluszy żabki nigdy nie widziały! Wielkie, czerwone, kropki białe na nich i plamki srebrzyste. Żabki przyglądały się gościom, szeroko otwierały duże, okrągłe oczka. Patrzyły na swoje zielone płaszczyki i wzdychały: – Taki makowy kołnierzyk mieć!

– Sukieneczki biedronek piękniejsze!... A czapeczki dzięciołów?...

– Nie, kapelusze muchomorów najpiękniejsze! Ach, oddałabym dziesięć zielonych płaszczyków za jeden taki kapelusz! (...)

Potem zagrała świerszczykowa orkiestra. Zaczęły się tańce (...).

A tu – blisko za wierzbą... Co to!?

– Kle, kle, kle.

– Bocian! – krzyknęły żabki przerażone. – Kto go tu prosił?

Bociek zaśmiał się, pokiwał dziobem.

– A moje czerwone pończochy? Napisałyście przecież wyraźnie: Kto ma kolor czerwony, jest dziś pięknie proszony. Chcę wesoło potańcować na waszej zabawie.

Ale żabki nie przywitały gościa w czerwonych pończochach. Uciekły. Tylko tu i tam w trawie świeciły ich złote oczka.

Wrócił bociek na swoją łąkę zły i zagniewany. A żabki? O, prędko zapomniały o strachu.

Naradzały się teraz z biedronkami – szyły kołnierzyki, sukieneczki w kropki, przymierzały kapelusze

muchomorów. Minęła godzina albo dwie. Jak wesoło zrobiło się w Zielonej Dolinie!

Wśród zielonej trawy skaczą żabki. Ale jakie wystrojone! Co chwila przeglądają się w stawie, ta poprawia kołnierzyk, tamta obciąga nowy, czerwony płaszczyk.

A stara mądra żaba popatrzyła na wystrojone żabki i pokiwała głową: – Oj, żeby z tego jakiej biedy nie było!...

Ale żabki nawet nie spojrzały na nią. Nie widziały boćka stojącego na gnieździe. Patrzył z wysoka na Zieloną Dolinę. – Coś czerwonego tam po łące skacze! – dziwi się i przekrzywia głowę. – Co to może być?

Sfrunął z gniazda, stanął z daleka.

– O! Tu kapelusze same spacerują, tam czapeczki skaczą!... Podeszedł bliżej, pod samą wierzbę.

– To żabki! Ależ się wystroiły! Kle, kle, kle! – roześmiał się bociek. – W sam raz dla mnie!

Żabki nic nie słyszały.

– Patrzeć już nie mogę na zielony kolor! – Nigdy już nie zdejmę tego czerwonego kapelusza!

– Ani ja czerwonej sukienki! – wykrzykiwały głośno. A bociek coraz bliżej! Nie spieszy się, tylko wolno podnosi wysoko to jedną, to drugą nogę w czerwonych pończochach. Nigdy jeszcze nie był taki wesoły! Podśpiewuje sobie bocianim głosem:

– Nie skryjesz się, żabko, w zielu, widzę przecież twój kapelusz!

Dopiero teraz zobaczyły go żabki! Dopiero teraz usłyszały jego głos!

Jedna – myk! Ukryła się w trawie, w zielonych liściach. Na próżno! Bociek dobrze je widzi i śpiewa swoje:

– Nie uciekniesz! Tam, w zieleni, twój berecik się czerwieni!

Hop! – skoczyła zielona żabka w zielony tatarak. Bociek już przy niej:

– Żabko, wszędzie cię zobaczę, masz czapczkę niby maczek!

(Nauczyciel przerywa opowiadanie i prosi dzieci, aby spróbowały powiedzieć, co mogło się wydarzyć potem. Następnie kontynuuje).

Mądra stara żaba, ukryta pod wielkim, zielonym liściem, zdążyła krzyknąć przerażona:

– Zrzućcie prędko te czerwone stroje!

Pospadały w trawę porzucone w pośpiechu kapelusze, tu frunęła sukienka, tam potoczyła się czapka. A żabki w swoich starych, zielonych płaszczkach – hop! Pod zielony liść, w zieloną trawę, w zieloną wodę.

Bociek patrzy to jednym okiem, to drugim. Już nie podśpiewuje. Dotknął dziobem czerwonego kapelusza w trawie. A kapelusz nie ucieka!

– Gdzie się podziały żabki? – rozgląda się zdumiony.

Nie widzi, że pod liściem ukryła się jedna – w płaszczku zielonym jak liść. W trawie siedzi druga – zielona jak trawa. W wodzie siedzi trzecia – w płaszczku zielonym jak woda. I wszystkie takie zielone, zielone...

Spuścił bociek długi dziób! Ach, jaki był zły! Już nie odnajdzie tak łatwo zielonych żabek w zielonej trawie, w zielonej wodzie, wśród zielonych liści...

2. Rozmowa na temat opowiadania.

– Jak nazywały się żabki? Dlaczego postanowiły urządzać bal?

– Kogo na niego zaprosiły? Jacy goście przyszli?

– Kto przybył jako ostatni? Dlaczego? Jak przebrały się żabki?

– Co zobaczył bocian ze swojego gniazda? Dlaczego bocianowi było łatwo odnaleźć żabki?

– Co poradziła im stara żaba?

– Dlaczego bocian nie mógł odnaleźć żabek, gdy zrzuciły czerwone ubranka?

• Wyjaśnienie, co to jest barwa ochronna i jakie ma znaczenie w świecie zwierząt – na przykładzie żab.

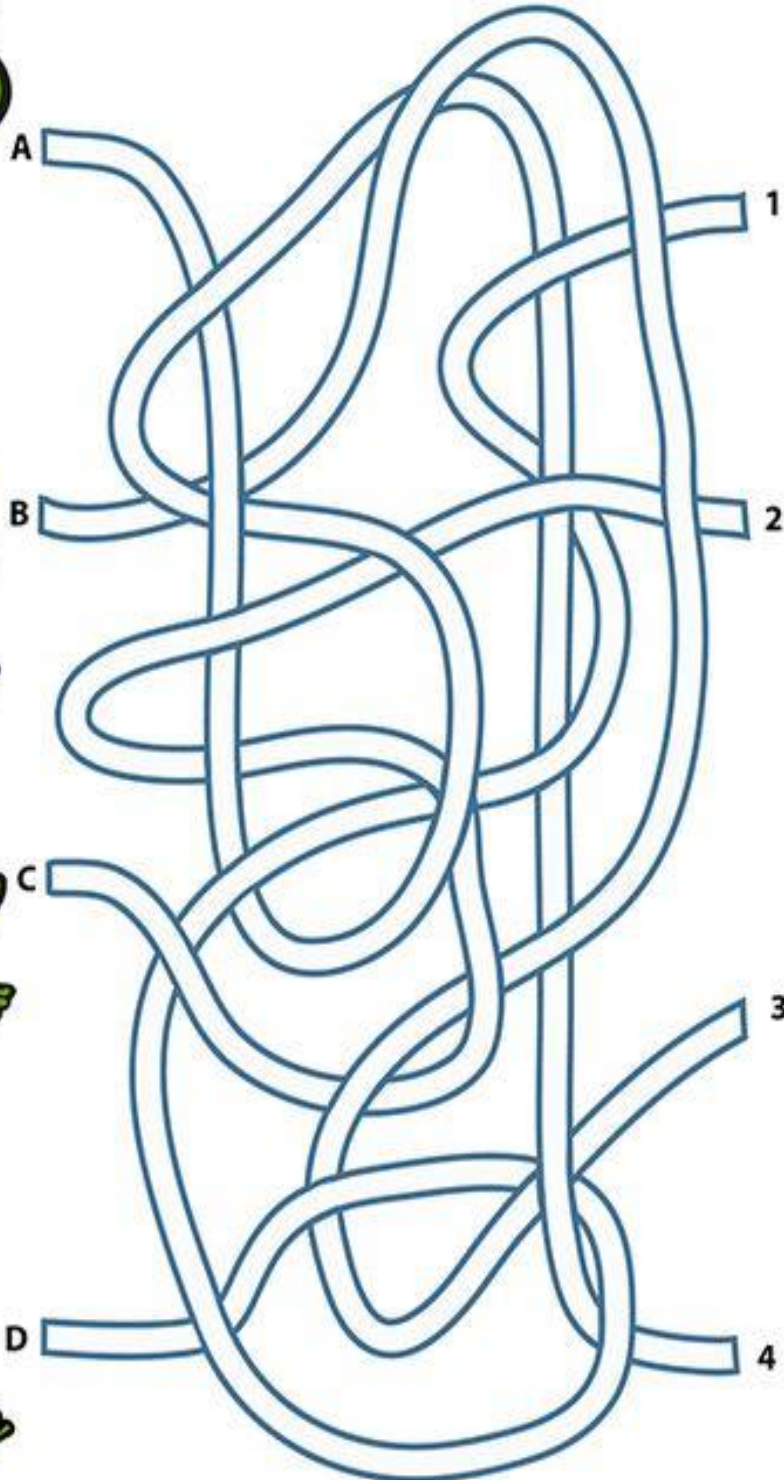
3. Zabawa Zielona żabka.

Dzieci klaszczą jeden raz po zakończeniu każdego wersu. Potem klaszczą wtedy, kiedy usłyszą słowa określające kolor zielony.

Zielona żabka, W zielonym płaszczku
choć jeszcze mała, do wody wskoczyła,
swoją zieloną płaszczkę a zielona woda
z szafy wyjmowała. przed boćkiem ją skryła.

4. Karta pracy – labirynt- <https://pl.pinterest.com/pin/341358846732669687/> (data udostępnienia 19.05.20)

Utilise des crayons de différentes couleurs pour relier chaque grenouille à l'insecte qu'elle a attrapé.

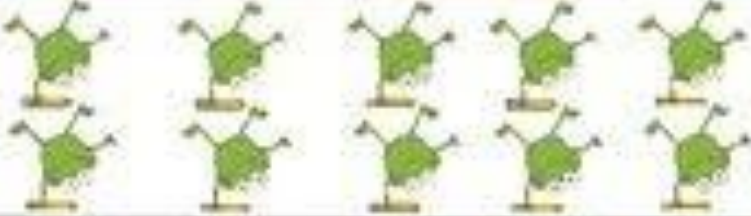

5. Ćwiczenia w liczeniu – Liczymy żabki. Karta pracy- policz żabki, wskaż prawidłową liczbę żab.
<https://pl.pinterest.com/pin/5911043238764847/> (data udostępnienia 19.05.2020).

Counting

Name _____

Count and circle the correct number.

	5 8 4
	10 6 2
	4 7 3
	8 9 5
	10 9 3

6. Ćwiczenia artykulacyjne na podstawie wiersza M. Dynowskiej „Żaby”.

Dzieci naśladują odgłosy w odpowiednich miejscach.

Zebrał się żabek tłum:

rade, rade, rade,

kum, kum, kum!

Czy jest? Kto?

Czy jest pan?

Jaki pan?

Pan bocian?

(Dzieci odpowiadają na pytania nauczyciela). Kum, kum, kum,

Och! Jest, jest! ach, ach, ach!

Rade, rade, rad! Kumie mój,

Kopę żab co za strach.

od poranka zjadł.

7. Słuchanie ciekawostek na temat żab.

Nie wszystkie żaby są zielone. Niektóre są różnokolorowe z czerwonymi, brązowymi, a nawet niebieskimi plamkami- oglądanie ilustracji, porównywanie wyglądu, koloru, zwrócenie uwagi na charakterystyczną budowę ich ciała, nazywanie i wskazywanie poszczególnych części; zwrócenie uwagi, że żaby są zwierzętami wodno-lądowymi. Żaby nie lubią przebywać zbyt długo na słońcu, bo wysusza ich skórę. Nigdy nie piją wody pyszczkiem. A jak to robią, czy wiecie? (Woda przecieka przez ich skórę).

8. Wykonanie pracy plastycznej. Nasze żabki.

- Dzieci malują farbami swoje żabki na kartonie.

